



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Mgr. P.V.**

proti
žalovanému: **Česká lékárnická komora,**
se sídlem Rozárčina 1422/9, Praha 4,
zast. Mgr. Jiřím Švejnhou, advokátem se sídlem Vinohradská 126,
Praha 2

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí čestné rady České lékárnické komory ze dne 30.6.2016
č.j. 623/ČR/2016**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí čestné rady České lékárnické komory ze dne 30.6.2016 č.j. 623/ČR/2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 3.000,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí čestné rady České lékárnické komory ze dne 30.6.2016 č.j. 623/ČR/2016, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce je vinen, že jako odborný zástupce pro poskytovatele zdravotnických služeb společnosti Dr. Kulich Pharma s.r.o. se sídlem Hradec Králové, Piletická 178/61, provozovatele lékárny Atrium, Černokostelecká 2555/22a, Říčany v období

od 1.12.2015 do 19.2.2016 připustil výkon funkce vedoucího lékárníka v předmětné lékárně PharmDr. T.B., PhD. (dále též „Dr. T.B.“), aniž by tato osoba byla držitelem příslušného osvědčení České lékárnické komory k výkonu funkce vedoucího lékárníka pro uvedenou lékárnou. Dále byl uznán vinným, že v období od 1.12.2015 do 29.2.2016 vykonával sám funkci vedoucího lékárníka po předmětné lékárně, aniž by byl držitelem příslušného osvědčení České lékárnické komory k výkonu funkce vedoucího lékárníka pro uvedenou lékárnou, tedy porušil svou povinnost odborně vést lékárnou, povinnost vykonávat své povolení v souladu s etikou a způsobem stanoveným zákonem, povinnost znát a dodržovat stanovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stanovské samosprávy, tím se dopustil disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinnosti člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře v platném znění, v § 7 odst. 1 písm. a) a písm. b) Organizačního řádu České lékárnické komory, v § 2 odst. 2 Licenčního řádu České lékárnické komory a v bodě 12 Etického kodexu České lékárnické komory. Čestná rada uložila žalobci podle § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. a § 16 odst. 3 písm. a) Organizačního řádu České lékárnické komory disciplinární opatření – pokutu ve výši 5.000,- Kč. Současně byl žalobce zproštěn obvinění za shodná jednání v období od 20.2.2016, respektive od 1.3.2016 do dne vydání rozhodnutí.

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že podal žádost o vydání osvědčení vedoucího lékárníka pro Dr. T.B. Dne 1.12.2015, též den zahájil jmenovaný výkon funkce lékárníka v předmětné lékárně. Dne 9.2.2016 byla tato žádost rozhodnutím představenstva ČLK č.j. 0824/osv/15 zamítnuta, zamítnutí žádosti bylo jmenovanému doručeno dne 19.2.2016.
3. Stejným způsobem podal žalobce žádost o vydání osvědčení vedoucího lékárníka ke dni 1.12.2015 pro svoji osobu. Rovněž tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím představenstva ČLK č.j. DO-02-1904/15 ze dne 9.2.2016, zamítnutí žádosti bylo žalobci doručeno dne 27.2.2016.
4. Žalobce uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Dr. T.B. bylo vydání osvědčení vedoucího lékárníka zamítnuto z důvodu nedoložení dokladů specializované způsobilosti podle zákona č. 95/2004 Sb. K tomu žalobce uvádí, že o vydání osvědčení bylo požádáno v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 95/2004 Sb., podmínky uvedeného ustanovení byly splněny, když jmenovaný získal titul PhD., což je dokladem vysoké kvalifikace v odborných kruzích v oboru farmacie. Z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem čestná rada okolnost ohledně odborné praxe jmenovaného podle uvedeného ustanovení posoudila.
5. Z odůvodnění rozhodnutí pak vyplývá, že žalobci bylo vydání osvědčení vedoucího lékárníka zamítnuto proto, že je držitelem jiného osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka, a to v Lékárně sv. Prokopa v Žiželicích nad Cidlinou. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Městského soudu v Praze žalobu, o níž nebylo dosud rozhodnuto. Přes tuto skutečnost čestná rada udělila žalobci v disciplinárním řízení pokutu pro pochybení, které je předmětem soudního řízení na základě podané žaloby. Podle názoru žalobce podaná žaloba nemá odkladný účinek na možnost vykonávat funkci vedoucího lékárníka v lékárně Atrium, z hlediska zahájeného disciplinárního řízení by však odkladný účinek mít měla. Do doby vydání pravomocného rozhodnutí soudu není zřejmé, který výklad příslušných ustanovení je právně relevantní.
6. Pokud jde o výkon funkce vedoucího lékárníka žalobce, uvedl, že lékárnou v Žiželicích zřídil z vlastních prostředků. Je si vědom ustanovení § 79 odst. 6 zákona č. 378/2007 Sb. i ustanovení Licenčního řádu ČLK, má však za to, že je osobou se specializovanou způsobilostí farmaceuta, mohl působit jako vedoucí lékárník, aniž by sám sebe musel do této funkce

ustanovovat. O „ustanovení“ lze totiž uvažovat pouze v případě, kdy ustanovující a ustanovený jsou odlišnými osobami. Dále poukázal na to, že celkový úvazek v obou lékárnách nepřevyšuje jeden plný úvazek, činnost na těchto pracovištích se nepřekrývá a jde prakticky o identickou situaci jako v případě jednoho plného úvazku.

7. Žalobce v podané žalobě dále uvedl, že žádost o vydání osvědčení vedoucího lékárníka ve prospěch Dr. T.B. i jeho osoby byla podána v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 a § 8 odst. 1 Licenčního řádu České lékařnické komory, tedy nejpozději v den zahájení lékařské péče poskytovatelem. Výkladem Licenčního řádu lze dovodit, že osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka je možno vydat zpětně ke dni doručení žádosti o vydání tohoto osvědčení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je konstatováno, že jde o jistou benevolenci ze strany České lékařnické komory, základním předpokladem je, že žadatel splňuje všechny požadavky nad výkon funkce kladené, že mu tedy osvědčení vydáno bude. V případě, že žádost o vydání osvědčení je zamítnuta, nelze na osobu, která podobu od podání žádosti o vydání osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka do doručení zamítavého rozhodnutí České lékařnické komory o vydání takového osvědčení, nahlížet jako na osobu, která vykonávala funkci vedoucího lékárníka legálně a oprávněně. Takovýto výklad považuje žalobce za účelový. Vytváří nejistotu účastníku řízení o vydání osvědčení, a to nikoli k datu zamítnutí žádosti, ale zpětně. Tím může být učiněn závěr o tom, že žadatel o osvědčení vedoucího lékárníka se dopustil závažného porušení stavovských předpisů, pokud ode dne podání žádosti působil jako vedoucí lékárník, a to do doby zamítnutí žádosti a za toto jednání mu udílet finanční pokutu. Přitom komoře trvá týdny, než posoudí doručitou žádost o vydání osvědčení. Tvrzení žalovaného o tom, že jak Dr. T.B., tak žalobce, si museli být předem vědomi, že jejich žádost bude zamítnuta je konstatováním subjektivním, není doloženo konkrétními fakty. Argumentace žalovaného stanoviskem Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 30.3.2015 ve vztahu k žádosti žalobce je nesprávné, když žalobce se proti rozhodnutí uvedeného ústavu odvolal k Ministerstvu zdravotnictví, které ke dni podání žaloby o tomto odvolání nerozhodl. Žalobce navrhl, aby soud žalobu napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu uhradit náklady v řízení o podané žalobě.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že je nesporné, že žádosti žalobce a Dr. T.B. o vydání osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka v lékárně Atrium v Říčanech byly zamítnuty, a to ve vztahu k žalobci rozhodnutím představenstva České lékařnické komory ze dne 9.2.2016 (žalobci doručeno dne 27.2.2016) a ve vztahu k Dr. T.B. rozhodnutím ze dne 9.2.2016 (doručeno dne 19.2.2016). Tato rozhodnutí nejsou předmětem podané žaloby. Žalobce sice podal proti rozhodnutí o zamítnutí uvedené žádosti samostatnou žalobu, žalovaný však neshledal důvody pro to, aby vyčkal rozhodnutí o této žalobě, která byla podána rovněž u Městského soudu v Praze. Pokud se žalobce zabývá otázkou vykonatelnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka v lékárně Atrium v Říčanech, respektive odkladu vykonatelnosti nyní napadeného rozhodnutí, poukázal žalovaný na ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 105/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ze kterého je zřejmé, že o přiznání odkladného účinku podané žalobě může rozhodnout pouze soud. Dále žalovaný s odkazem na znění ustanovení § 79 odst. 6 zákona č. 378/2007 Sb. uvedl, že výklad žalobce, který dovozuje, že jako provozovatel lékárny nemusel sám sebe do funkce vedoucího lékárníka ustanovovat, proto nic nebrání tomu, aby byl ustanoven pro lékárnu v Říčanech, žalovaný nesdílí. Ze zákona vyplývá, že pojem „ustanovení“ je třeba chápat ve vztahu ke třetím osobám, mimo jiné ke Komoře či Státnímu ústavu pro kontrolu léčiv, jak přistoupení na právní názor žalobce by znamenalo obcházení zákona, neboť osoba vykonávající funkci vedoucího lékárníka v jedné lékárně by mohla provozovat tuto činnost i ve více lékárnách nebo by z titulu provozovatele lékárny mohla vykonávat tuto funkci zcela bez omezení. Dále žalovaný

k ustanovení § 2 odst. 2 a § 8 odst. 1 Licenčního řádu České lékárnické komory s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z § 2 odst. 2 vyplývá, že každý, kdo chce v lékárně vykonávat funkci vedoucího lékárníka, musí být držitelem osvědčení k výkonu této funkce, přičemž je logické, že tak musí být od prvního dne výkonu takové funkce. Z ustanovení § 8 odst. 1 Licenčního řádu pak vyplývá, že žádost o vydání osvědčení se podává nejpozději v den zahájení poskytování lékárenské péče, odpovědnost za splnění stanovených podmínek k výkonu této funkce leží na žadateli o vydání osvědčení. Podle výkladu žalobce by byl legalizován výkon funkce vedoucího lékárníka kteroukoliv osobu, která by podala na komoru žádost o vydání osvědčení, a to až do doby vydání rozhodnutí o takové žádosti. Takový výklad je absurdní a v rozporu se smyslem a účelem citované právní úpravy. O nesprávném výkladu byl ostatně žalobce informován i ze stanoviska Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 30.3.2015, které mělo vzbudit v žalobci pochybnosti o jeho výkladu a tím spíše měl dbát a ověřit si u České lékárnické komory, zda on sám a Dr. T.B. splňují podmínky pro výkon funkce vedoucího lékárníka ještě před podáním žádosti, respektive před zahájením výkonu této funkce. Tím mohl předejít spáchání správního deliktu, z něhož byl napadením rozhodnutím shledán vinným. Žalobce je povinen dodržovat právní a stavovské předpisy regulující výkon lékárenského povolání, není oprávněn činit výklad ustanovení ve svůj prospěch v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí ze dne 30.3.2016 č.j. 623/ČR/2016 z hlediska námitek, které byly ve vztahu k tomuto rozhodnutí uplatněny, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 s.ř.s.), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovým postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s ním souhlasí.
10. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že na základě návrhu revizní komise České lékárnické komory ze dne 14.3.2016 bylo žalobci sdělením ze dne 20.4.2016 č.j. 623/ČR/2016 bylo žalobci sděleno disciplinární obvinění pro podezření ze spáchání disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinnosti člena komory uvedených zejména v § 9 odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona č. 220/1991 Sb., že žalobce jako odborný zástupce pro poskytovatele zdravotnických služeb společnosti Dr. Kulich Pharma s.r.o., provozovatel lékárny Atrium v Říčanech v období od 1.12.2015 dosud připustil výkon funkce vedoucího lékárníka v předmětné lékárně Pharm Dr. T.B. PhD., aniž by tato osoba byla držitelem příslušného osvědčení České lékárnické komory k výkonu funkce vedoucího lékárníka pro uvedenou lékárnu. Dále byl žalobce disciplinárně obviněn za to, že v období od 1.12.2016 dosud vykonává funkci vedoucího lékárníka v předmětné lékárně, aniž by byl žalobce držitelem příslušného osvědčení České lékárnické komory k výkonu funkce vedoucího lékárníka pro uvedenou lékárnu. Sdělením z téhož dne bylo žalobci oznámeno zahájení disciplinárního řízení pro uvedené delikty.
11. Dne 30.6.2016 bylo provedeno jednání, ve kterém bylo provedeno dokazování listinami, které jsou uvedeny v protokolu s tím, že žalobce jako disciplinárně obviněný zrekapituloval své písemné vyjádření, které v této věci podal.
12. Následně žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30.6.2016 č.j. 623/ČR/2016 bylo rozhodnuto tak, že žalobce je vinen, že jako odborný zástupce pro poskytovatele zdravotních služeb společnost Dr. Kulich Pharma s.r.o. provozovatel lékárny Atrium, Černokostelecká 2555/22a, Říčany v období od 1.12.2015 do 19.2.2016 připustil výkon funkce vedoucího lékárníka v předmětné lékárně Pharm Dr. T.B. PhD., aniž by tato osoba byla držitelem příslušného osvědčení České lékárnické komory k výkonu funkce vedoucího lékárníka pro uvedenou lékárnu a že v období od 1.12.2015 do 29.2.2016 vykonával funkci vedoucího

lékárníka v předmětné lékárně, aniž by byl držitelem příslušného osvědčení České lékárnické komory k výkonu funkce vedoucího lékárníka pro uvedenou lékárnou. Za porušení příslušných předpisů, jejichž výčet je uveden ve výroku rozhodnutí bylo žalobci uloženo disciplinární opatření, a to pokuta ve výši 5.000,- Kč. Současně byl žalobce zproštěn obvinění za shodná jednání, ale období od 20.2.2016 dosud (výkon funkce vedoucího lékárníka Pharm. T.B. PhD.) a za období od 1.3.2016 dosud (výkon funkce vedoucího lékárníka v předmětné lékárně žalobcem).

13. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán konstatoval, že PharmDr. T.B. PhD. požádal o vydání osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka žádostí osobně předanou dne 10.12.2005, z níž vyplývá, že od 1.12.2005 zahájil jmenovaný výkon funkce vedoucího lékárníka v předmětné lékárně. Rozhodnutím představenstva České lékárnické komory ze dne 9.2.2016 č.j. 0824/osv/15 byla žádost o vydání osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka zamítnuta, když žadatel nedoložil doklady potvrzující specializovanou způsobilost podle zákona č. 95/2004 Sb. Dále bylo konstatováno, že žádost o vydání osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka v předmětné lékárně podal i žalobce, a to dne 2.12.2015, z jeho žádosti vyplývá, že funkci vedoucího lékárníka začal žalobce vykonávat 1.12.2015. Rozhodnutím představenstva České lékárnické komory ze dne 9.2.2016 č.j. DO-02-1904/15 byla žádost o vydání osvědčení zamítnuta, protože bylo zjištěno, že žalobce je držitelem osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka v lékárně svatého Prokopa v Žiželicích nad Cidlinou. Dále je v odůvodnění konstatován průběh správního řízení s odkazy na příslušná ustanovení zákona č. 220/1991 Sb., na znění Etického kodexu, Licenčního řádu a Disciplinárního řádu se závěrem, že jednání, ve kterém je spatřováno porušení právních předpisů bylo prokázáno. Bylo poukázáno na to, že osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka je Českou lékárnickou komorou vydáváno zpětně ke dni doručení žádosti o vydání osvědčení, jde o benevolenci ze strany České lékárnické komory, jímž účelem je usnadnit žadatelům o vydání osvědčení výkon jejich funkcí tím, že při splnění všech požadavků mohou funkci vykonávat již ode dne podání žádosti o vydání osvědčení. Předpokladem však je to, že žadatel splňuje všechny požadavky na výkon funkce kladené, že předloží úplnou žádost a že mu bude osvědčení vydáno. Pokud žadatel podmínky nesplňuje, jeho žádost bude zamítnuta a osvědčení nebude vydáno, v takovém případě nelze na tuto osobu pohlížet jako na osobu, která vykonávala funkci vedoucího lékárníka legálně a oprávněně. Jiný výklad by připouštěl legalizaci provozu lékárny osobami k výkonu této funkce nezpůsobilými po dobu od podání žádosti o vydání osvědčení k výkonu funkce do jejího zamítnutí. Takováto situace by se mohla opakovat a ve svém důsledku by po dobu řízení o žádosti o vydání osvědčení mohl funkci vykonávat ten, kdo podmínky pro její výkon nesplňuje. To by bylo proti smyslu zákona. Pokud jde o závěr o tom, že nelze vydat osvědčení v případě, kdy je žadatel držitelem osvědčení pro jinou lékárnou, poukázal správní orgán na skutečnost, že žalobce musel o ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech, ze kterého vyplývá, že konkrétní osoba může být vedoucím lékárníkem jen pro jednu lékárnou, vědět již z příkazu Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 30.3.2015, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle § 103 odst. 10 písm. b) zákona o léčivech. V tomto příkazu je zdůrazněno, že skutečnost, kdy jedna a táž osoba vykonává pozici vedoucího lékárníka ve dvou lékárnách je nezákonná a společensky škodlivá. Žalovaný uvedl, že to vyplývá nejen z uvedeného ustanovení zákona o léčivech, ale i z ustanovení § 4 odst. 3 Licenčního řádu. Pokud jde o žádost Dr. T.B., musel si být žalobce vědom, že jmenovaný nesplňuje podmínku specializované způsobilosti podle zákona č. 95/2004 Sb., na tom nic nemění skutečnost, že jmenovaný je nositelem titulu PhD. Podmínky k výkonu funkce vedoucího lékárníka jsou stanoveny právními a stavovskými předpisy, které nelze svévolně měnit či nahrazovat je nebo extenzivně vykládat v rozporu s účelem uvedených předpisů. Žalobce tedy musel vědět, respektive si měl být vědom toho, že osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka nemůže být PharmDr. T.B. za této situace

vydáno. Z uvedených důvodů nemohl být legalizován praktický výkon funkce vedoucího lékárníka v předmětné lékárně ani žalobcem ani Dr. T.B.. Dále se správní orgán zabýval výší uložené pokuty s tím, že částku 5.000,- Kč považuje za přiměřenou. Pokud jde o částečné zproštění disciplinárního obvinění, žalovaný v odůvodnění uvedl, že uvěřil v tvrzení o tom, že jak žalobce, tak Dr. T.B. přestali funkci vykonávat dnem, kdy jim bylo doručeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka v předmětné lékárně.

14. Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.
15. Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro to, aby žalobu věcně projednal. Postup soudu při přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů, kterými je rozhodováno o veřejných subjektivních právech fyzických či právnických osob – tím rozhodnutí o postihu za disciplinární delikt nepochybně je - je upraven soudním řádem správním (zákon č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů -dále též „s.ř.s.“), který nabyl účinnosti dne 1.1.2003.
16. Podle § 5 s.ř.s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li zvláštní zákon. Žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím které vydala čestná rada lékárnické komory podle § 18 zákona č. 220/1991 Sb., jde o rozhodnutí, které bylo vydáno v prvním a posledním stupni. Otázka opravných prostředků proti rozhodnutí čestné rady je upravena v ustanovení § 18 odst. 4 a 5 zákona č. 220/1991 Sb., podle něhož lze proti rozhodnutí Čestné rady komory o uložení disciplinárního opatření podat opravný prostředek, o kterém rozhoduje soud. Je tedy zřejmé, že v rámci řízení před správními orgány řádný opravný prostředek není přípustný. Protože není stanoveno jinak, bylo možno podat žalobu přímo proti prvostupňovému rozhodnutí.
17. Lze poznamenat, že zákon č. 220/1991 Sb. nereagoval na právní úpravu správního soudnictví, která byla provedena soudním řádem správním a zákonem č. 151/2002 Sb., kterým se mění některé právní předpisy v souvislosti s přijetím soudního řádu správního. Podle nynější úpravy se lze přezkoumání správních rozhodnutí domáhat podáním žaloby proti pravomocným rozhodnutím správních orgánů, došlo i ke změně ustanovení § 244 a násl. občanského soudního řádu, na který je odkázáno v odkazu pod čarou. Ustanovení o opravném prostředku, který bylo možno podat proti nepravomocnému rozhodnutí, byla zrušena, podle občanského soudního řádu je přezkum rozhodnutí správních orgánů omezen na případy, kdy správní orgán rozhoduje ve věcech soukromoprávních. Rozhodnutí o uložení disciplinárního opatření je nutno považovat za rozhodnutí správního orgánu ve věci veřejnoprávní, a je proto třeba postupovat podle soudního řádu správního. Na právní úpravu, platnou od 1.1.2003 nereaguje zcela ani poučení napadeného rozhodnutí, když uvádí, že „*Proti tomuto rozhodnutí lze podat k Městskému soudu v Praze žalobu podle části 3 hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, do 30 dnů od jeho doručení. Žaloba má odkladný účinek.*“. V poučení již je sice odkaz na soudní řád správní, současně však je uvedeno, že žalobou lze do 30 dnů od doručení rozhodnutí s tím, že žaloba má odkladný účinek. Podle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze podat žalobu ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí, podle § 73 odst. 1 s.ř.s. podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. V tomto směru je tedy poučení, které je uvedeno v napadeném rozhodnutí, nesprávné. Při posuzování včasnosti podané žaloby vycházel soud z ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s., žaloba byla podána v zákonem stanovené lhůtě. Z ustanovení § 73 odst. 1 s.ř.s. vyplývá, že podání žaloby v této věci nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. V daném případě soudní řád správní ani zvláštní zákon jinak nestanoví, proto podání žaloby nemá odkladný účinek.

18. Žalobou napadeným rozhodnutím je rozhodnutí čestné rady komory, kterým byla za disciplinární provinění uložena žalobci pokuta. Oprávnění vykonávat disciplinární pravomoc čestné rady vůči členům komory vyplývá z ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb. Podle § 18 odst. 3 tohoto zákona může čestná rada komory uložit za závažné porušení povinnosti člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření pokutu do výše 30.000,- Kč. Podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. má každý člen komory povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem.
19. Pokuta byla žalobci uložena proto, že ve stanoveném období připustil výkon funkce vedoucího lékárníka Dr. T.B. v lékárně Atrium, aniž by tato osoba byla nositelem osvědčení České lékárnické komory k výkonu funkce vedoucího lékárníka pro uvedenou lékárnou a dále proto, že sám žalobce vykonával funkci vedoucího lékárníka, aniž by byl držitelem osvědčení České lékárnické komory k výkonu funkce vedoucího lékárníka pro uvedenou lékárnou.
20. Povinnost poskytovatele lékárenských zdravotních služeb mít pro každou lékárnou ustanovenou nejméně jednu osobu se specializovanou způsobilostí farmaceuta (dále jen „vedoucí lékárník“) je stanovena v ustanovení § 79 odst. 6 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, ve znění pozdějších předpisů. Způsob získání specializované způsobilosti farmaceuta je pak zřejmý z ustanovení § 11 zákona č. 95/2004 Sb. o zdravotnických povoláních lékaře, zubního lékaře a farmaceuta, ve znění pozdějších předpisů.
21. Podmínky pro výkon funkce vedoucího lékárníka jsou pak dále stanoveny v Licenčním řádu České lékárnické komory, který byl vydán na základě zákonného zmocnění uvedeného v ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 220/1991 Sb., podle něhož jsou komory oprávněny stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštního předpisu a vedoucích lékařů a primářů u poskytovatelů zdravotnických služeb a jsou oprávněny vydávat osvědčení o splnění těchto stanovených podmínek (§ 2 odst. 2 písm. c) a d) zákona č. 220/1991 Sb.). Podle § 2 odst. 2 Licenčního řádu každý, kdo chce v lékárně vykonávat funkci vedoucího lékárníka podle zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech musí být držitelem osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka. Podle § 4 odst. 3 Licenčního řádu lze lékárníkovi vydat pouze jedno osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka v jedné lékárně. Podle § 8 odst. 4 Licenčního řádu se osvědčení vydává s platností k datu podání žádosti nebo k datu uvedenému v žádosti, které nesmí předcházet datu jejího podání. Podle § 11 Licenčního řádu osvědčení vydává představenstvo komory.
22. Z výše uvedených předpisů vyplývá, že k tomu, aby určitá osoba mohla vykonávat v lékárně funkci vedoucího lékárníka, musí být držitelem osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka, které vydává představenstvo komory (§ 2 odst. 2, § 11 Licenčního řádu). Právě skutečnost, že žalobce ani Dr. T.B. ani žalobce nebyli držiteli tohoto osvědčení, bylo posouzeno jako porušení předpisů, za které byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč.
23. Pokud jde o žalobu, je zřejmé, že pod bodem I. žalobce popisuje obsah žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 30.6.2016. Pod bodem II. žaloby poukazuje na podání žádosti o vydání osvědčení vedoucího lékárníka Dr. T.B. i žalobcem. V těchto bodech žaloby žádné námitky uplatněny nejsou.
24. Pod bodem III. žaloby žalobce dovozuje, že Dr. T.B. tím, že získal titul PhD., není nutno žádost doložit vzdělávací atestační zkouškou podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 95/2004 Sb. a namítá, že z odůvodnění rozhodnutí není patrné, jakým způsobem čestná rada okolnost ohledně odborné praxe Dr. T.B. podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 95/2004 Sb. posoudila. Tato námitka obsahově směřuje proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost Dr. T.B. o vydání osvědčení. Toto rozhodnutí není předmětem řízení v této věci. Předmětem řízení v této

věci je rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta za to, že umožnil Dr. T.B. vykonávat funkci vedoucího lékárníka, aniž by byl držitelem osvědčení, které vydává představenstvo komory. V rámci disciplinárního řízení nepřísluší čestné radě posuzovat otázku správnosti či zákonnosti rozhodnutí představenstva komory o zamítnutí žádosti o udělení osvědčení pro výkon funkce vedoucího lékárníka. To znamená, že otázkou odborné praxe Dr. T.B. se čestná rada komory ani zabývat nemohla, neboť tato otázka byla předmětem jiného řízení. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

25. Obdobně to platí o námitkách, ve kterých žalobce poukazuje na důvody, pro které byla zamítnuta žádost žalobce o vydání osvědčení pro výkon funkce vedoucího lékárníka (žalobce je držitelem osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka v lékárně v Žiželicích nad Cidlinou a tohoto osvědčení se nevzdal). Je nutno zdůraznit, že předmětem řízení v této věci je rozhodnutí o uložení pokuty v rámci disciplinárního řízení. Předmětem řízení v této věci není rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání osvědčení pro výkon funkce vedoucího lékárníka v lékárně Atrium. Proto se soud nemohl zabývat tvrzeními, které žalobce uvádí ve vztahu k výkonu funkce v jiné lékárně, kde je držitelem příslušného osvědčení, neboť jde o námitky, které směřují proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání osvědčení. Touto otázkou se v nyní projednávané věci nemohla zabývat ani žalovaný.
26. Pokud žalobce poukazuje na to, že proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání osvědčení vedoucího lékárníka v lékárně Atrium podal u Městského soudu v Praze žalobu s tím, že čestná rada nevyčkala výsledku tohoto řízení, je nutno konstatovat, že pro posouzení disciplinární odpovědnosti je rozhodná skutečnost, že ani žalobce ani Dr. T.B. v době vydání napadeného rozhodnutí ze dne 30.6.2016 nebyl držitelem osvědčení, které by ho opravňovalo k výkonu funkce vedoucího lékárníka v lékárně Atrium. Rozhodnou skutečností je tedy to, že v době vydání napadeného rozhodnutí ze dne 30.6.2016 bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti jak žalobce, tak Dr. T.B. o vydání osvědčení pravomocné.
27. K otázce odkladného účinku podané žaloby je nutno, s odkazem na to, co již bylo výše uvedeno, konstatovat, že podle již zmíněného ustanovení § 73 odst. 1 s.r.s žaloba podaná k soudu, není-li stanoveno výslovně jinak, nemá odkladný účinek. Údaj o odkladném účinku, který je uveden v poučení napadeného rozhodnutí, je nesprávný a je to zřejmě důsledek toho, že zákon č. 220/1991 Sb. dosud nereflektoval na změny ve správním soudnictví. K tomu, aby žaloba měla odkladný účinek, by bylo potřeba jednak toho, aby žalobce o přiznání odkladného účinku podané žalobě požádal, jednak by o tomto návrhu musel soud kladně rozhodnout. Pokud se to tak nestalo, žádná žaloba odkladný účinek, není-li výslovně zákonem stanoveno jinak, nemá.
28. Pod bodem IV. žaloby žalobce popisuje důvody, které ho vedly k provozování lékárny v Žiželicích nad Cidlinou a s odkazem na ustanovení § 79 odst. 6 zákona č. 378/2007 Sb. namítá, že ze znění poslední věty tohoto ustanovení: „Stejná osoba může být ustanovena vedoucím lékárníkem jen pro jednu lékárnu“ vyplývá, že o „ustanovení“ lze hovořit pouze tehdy, jestliže ustanovující a ustanovovaný jsou odlišnými osobami s tím, že žalobce je provozovatelem lékárny v Žiželicích, zároveň osobou se specializovanou způsobilostí farmaceuta, mohl tedy vzhledem ke splnění kvalifikačního požadavku působit v této lékárně jako vedoucí lékárník, aniž by se musel sám sebe do této funkce ustanovovat. Také k této části žaloby nutno konstatovat, že směřuje svými námitkami proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka, nikoliv k napadenému rozhodnutí. Jak již bylo výše uvedeno, pro posouzení odpovědnosti za disciplinární provinění je rozhodující skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí ze dne 30.6.2016 nedisponoval žalobce osvědčením, které vydává představenstvo komory. Důvody nevydání osvědčení jsou zřejmé z rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání osvědčení, toto rozhodnutí není předmětem žaloby k této věci, soudu proto nepřísluší, se k těmto námitkám

v této věci vyjádřit. Tyto námitky, pokud byly uplatněny, mohou být předmětem posouzení důvodnosti podané žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání osvědčení. Z uvedeného důvodu soud neshledal námitku důvodnou. Obdobně to platí o dalších tvrzeních, které žalobce uvádí v této části žaloby, kde zdůrazňuje časový harmonogram výkonu funkce.

29. Pod bodem V. žaloby žalobce poukázal na to, že žádost o vydání osvědčení vedoucího lékárníka ve prospěch Dr. T.B. a ve prospěch žalobce byla podána v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 a § 8 odst. 1 Licenčního řádu, tedy nejpozději v den zahájení lékárenské praxe poskytovatelem. Výkladem těchto ustanovení lze dospět k závěru, že osvědčení je možno vydat komorou zpětně ke dni doručení žádosti o vydání osvědčení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že se jedná o benevolenci ze strany komory a zajištění možnosti vykonávat funkci ode dne podání žádosti o vydání osvědčení, to platí za předpokladu, že žadatel splňuje všechny podmínky na výkon funkce kladené, že mu tedy takové osvědčení vydáno bude. Je-li žádost zamítnuta, nelze osobu, která po dobu od podání žádosti o vydání osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka do doručení zamítavého rozhodnutí o této žádosti, nahlížet jako na osobu, která vykonávala funkci vedoucího lékárníka legálně, ale naopak. Výklad, který žalovaný provedl v napadeném rozhodnutí, považuje žalobce za nesprávný a účelový, vytváří naprostou nejistotu účastníků řízení o vydání osvědčení. Přitom komoře trvá týdny, než posoudí doručenou žádost. Závěr žalovaného, že jak žalobce, tak Dr. T.B. si museli předem být vědomi, že jejich žádost bude zamítnuta, je subjektivní. Tvrzení, že žalobce si musel být vědom toho, že jeho právní názor ohledně výkonu vedoucího lékárníka pro jednu lékárnu a skutečnost, kdy jedna osoba vykonává pozici ve dvou lékárnách je nezákonná, pomíjí zcela skutečnost, že žalobce podal proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv, kde toto stanovisko bylo vyjádřeno, odvolání k Ministerstvu zdravotnictví.
30. Při posuzování důvodnosti uplatněné námitky vycházel soud z toho, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím, které bylo vydáno v oblasti správního trestání, kde je kladen zvýšený požadavek na to, aby porušení právní povinnosti bylo jednoznačně prokázáno. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že tato námitka je důvodná.
31. Podle § 2 odst. 2 Licenčního řádu musí každý, kdo chce vykonávat v lékárně funkci vedoucího lékárníka být držitelem osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka. To znamená, že k tomu, aby určitá osoba mohla funkci vedoucího lékárníka vykonávat, musí mít osvědčení, podle něhož je oprávněn k výkonu funkce vedoucího lékárníka. Tímto úkonem je osvědčeno, že splňuje zákonem stanovené podmínky pro výkon této funkce.
32. Způsob podávání a posuzování žádosti a rozhodování o této žádosti je pak upraven v části III. Licenčního řádu. Podle § 8 odst. 1 se žádost o vydání osvědčení podle § 2 odst. 2 podává u příslušného okresního sdružení lékárníků nejpozději v den zahájení poskytování lékárenské péče poskytovatelem na předepsaném formuláři. Podle § 8 odst. 4 se osvědčení vydává s platností k datu podání žádosti nebo k datu uvedenému v žádosti, které nesmí předcházet datu jejího podání.
33. Uvedené ustanovení § 8 Licenčního řádu nekoresponduje ustanovení § 2 odst. 2 Licenčního řádu. Z ustanovení § 2 odst. 2 vyplývá, že k výkonu funkce vedoucího lékárníka musí být určitá osoba držitelem osvědčení. Jestliže se podává žádost o vydání takového osvědčení nejpozději v den zahájení poskytování lékárenské péče, má soud důvodné pochybnosti o tom, že v den zahájení poskytování lékárenské péče je určitá osoba držitelem osvědčení, jak je stanoveno v § 2 Licenčního řádu. Aby byly požadavky posléze uvedeného ustanovení § 2 naplněny, znamenalo by to, že v den zahájení poskytování lékárenské péče, byla-li by žádost podána v tento den, by musel příslušný orgán komory rozhodnout o vydání osvědčení.

34. Z ustanovení § 8 odst. 4 Licenčního řádu vyplývá, že osvědčení lze vydat zpětně. To by samo osobě neznamenal, že uvedené ustanovení je v rozporu s ustanovením § 2 Licenčního řádu, platilo by to však pouze za podmínky, že by fakticky nebyla žadatelem o vydání osvědčení lékařská péče, pro kterou je osvědčení vyžadováno, poskytována. Jestliže však lékařská komora akceptuje, že určitá osoba funkci, pro kterou je osvědčení vyžadováno, již vykonává, aniž by byla držitelem osvědčení, znamená to ve svém důsledku, že lékařská komora rezignovala na plnění povinností podle § 2 Licenčního řádu a toleruje, že funkce je vykonávána osobou, která není držitelem příslušného osvědčení, ale pouze si o takovéto osvědčení požádala. Tato skutečnost je zřejmá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy na straně 7 žalovaný uvádí, že jde o benevolenci, jejímž účelem je usnadnit žadatelům o vydání osvědčení výkon jejich funkce tím, že mohou vykonávat již ode dne podání žádosti o vydání osvědčení k výkonu funkce.
35. Žalovaný sice uvádí, že tak mohou učinit pouze osoby, které splňují všechny zákonné a stavovské požadavky funkce vykonávat, otázku, zda tomu tak je, tedy otázku, zda žadatel o vydání osvědčení splňuje všechny požadavky pro výkon funkce a tím pro vydání osvědčení, však posuzuje nikoliv žadatel, nýbrž právě Česká lékařská komora v rámci řízení o takovéto žádosti. Osvědčení vydává komora po posouzení předložených dokladů, je to komora, která je oprávněna rozhodnout o tom, zda žadateli osvědčení vydá či nikoli. Tuto rozhodovací pravomoc nelze přenášet na žadatele o vydání osvědčení, nelze vycházet z předpokladu, že sám žadatel ví, zda podmínky pro vydání osvědčení splňuje nebo nesplňuje. Ostatně ani komora v den podání žádosti není schopna bez toho, aniž by posoudila předložené doklady, tedy bez toho, aniž by provedla řízení, jednoznačně vyjádřit, zda osvědčení bude či nebude vydáno.
36. Nelze vyvozovat sankční, zde disciplinární, odpovědnost žadatele o osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékaře s odkazem na to, že žadatel musel vědět, že jeho žádosti nebude vyhověno. Nejasnost právních ustanovení, konkrétně ustanovení § 8 odst. 4 Licenčního řádu a tolerovaná praxe komory, že funkci vedoucího lékaře lze provádět již na základě žádosti o vydání potřebného osvědčení, a nikoli až po té, kdy osvědčení je určité osobě pravomocně vydáno, nelze vykládat v neprospěch žadatele o vydání osvědčení a nelze vyvozovat disciplinární odpovědnost žalobce pouze proto, že žalovaný je přesvědčen o tom, že žalobce od počátku věděl, že žádosti o vydání osvědčení budou posouzeny jako nedůvodné.
37. Jestliže žalovaný toleruje, že výkon funkce je přípustný v situaci, kdy je podána pouze žádost o vydání osvědčení, a to po dobu řízení o této žádosti, nelze disciplinárně postihovat osobu, která žádost o vydání osvědčení podala a po dobu, kdy řízení o této žádosti běželo, předmětnou funkci již fakticky vykonávala. Disciplinární odpovědnost nelze dovozovat ze stanoviska správního orgánu, že žadatel si musel být vědom toho, že jeho žádosti nebude vyhověno. Vědomost či nevědomost, tedy subjektivní hledisko žadatele o vydání osvědčení ohledně, je zcela irrelevantní. Oprávněným subjektem k posouzení věci a rozhodnutí o žádosti je výlučně správní orgán (komora) a nikoli účastník řízení (žadatel o osvědčení).
38. Lze souhlasit se žalovaným, že jde o situaci, která je zneužitelná, tuto situaci však vyvolal žalovaný nedostatečnou úpravou podmínek pro výkon funkce a zejména vlastní praxí, kdy toleruje, že funkce je vykonávána, aniž by určitá osoba byla držitelem osvědčení k výkonu takovéto funkce, ačkoliv je tato povinnost výslovně uvedena v § 2 Licenčního řádu.
39. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s.). Na žalovaném bude, aby znovu rozhodl v řízení, které bylo zahájeno, a to při respektování právního názoru, který byl soudem vyjádřen v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů v řízení přísluší. Náklady řízení představují částku 3.000,- Kč za soudní poplatek, který žalobce zaplatil z podané žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

V Praze dne 9. února 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu